

Моя коробочка

Tanya Terra

Я жила в коробочці. Там було дуже затишно. Добре жилося. Щоранку я прокидалася й бачила улюблені стіни. Вони мали ніжно-персиковий колір.

На улюблених стінах висіли улюблені картини. Їх автором була я. І це тішило й радувало мене. Час від часу я змінювала їх, бо творила все нові й нові.

Щоранку я робила зарядку. Звісно, снідала. А тоді бралася до роботи. Я писала книжку про своє життя. Це була чудова книжка — як я тоді вважала. Час від часу телефон відволікав мене від справ. Дзвонили мої друзі. Я їх ніколи не бачила — не хотіла виходити з коробочки. Ми спілкувалися по телефону, а також через стінки. Я знала, що друзі теж живуть у коробочках і не мають часу й можливості покинути їх. Вони теж займалися своїми справами. Чесно кажучи, я ніколи не хотіла когось пускати в свою оселю. Ще щось зробили б не так... А я так її любила!

Я знала, що деякі з моїх друзів не жили в коробочках. Вони розповідали мені, що існує інший, прекрасний світ. Але я думала: "Ну, що може бути кращим за мою коробочку?"

Ось так і жила я, поки не трапилось дещо...

Була сильна буря. Мою коробочку хитало туди-сюди, і мене разом з нею. Я не на жарт злякалася. І подумала, що настав кінець моєму щасливому життю. Але буря вщухла. І стало дуже тихо... Я сиділа на улюбленій підлозі, приголомшена. Думки ще досі коливалися, і я була не в змозі оцінити те, що була жива.

І от у цій тиші з'явився ПРОМІНЕЦЬ. Він виліз зі щілини в кутку, що утворилася від бурі. Вийшовши згори, він тихо спускався додолу.

І я побачила, що він прекрасний. Навіть більше — ніж прекрасний. І якось усі думки ніби стихли. І на серці стало тихо. Я вперше перестала любити тільки свою коробочку... Я полюбила промінець. Ще не до кінця зрозумівши, навіщо цей промінець прийшов до мене, я продовжувала робити свої справи. А він все сяяв, а я все любила ним...

Щось змінилось в моєму ставленні до щоденних справ. Вони вже мене так не цікавили, як раніше. Усе більше думала про той промінець. Звідки він? Навіщо??? Якщо він потрапив десь іззовні, то це означає, що за моєю коробочкою є світ, у якому багато таких промінців?..

І одного дня я наважилась... Наважилась запитати в промінця:

— Хто ти?

— Я посланець Бога, — відказав він.

І я задумалась іще більше. А через кілька днів спитала:

— Навіщо ти тут?

— Я тут, — сказав промінець, — щоб ти побачила, наскільки прекрасне Боже Світло.

— А багато його — того світла — там, звідки ти прийшов?

— Прийди і побач. — Більше він не сказав ні слова, бо й не мав чого казати. Сказаного було достатньо.

І промінець пішов. Туди, у світ, з якого прийшов.

Як складно мені тоді було. Так хотілося побачити ту невимовну красу — я вірила промінцю, бо й сам він був невимовно гарний. Але в мене були мої справи, була моя коробка...

І ось так я стала полем боротьби...

І одного разу я зрозуміла, що треба зробити те, чого ПО-СПРАВЖНЬОМУ хочу. І я це зробила...

Довелось розломити стіну коробочки в місці щілини, бо я раніше не мала потреби виходити, то й дверей не було...

Я вийшла...

І багато-багато світла освітило мої очі. І моє серце. І я відчула те, чого ніколи не відчувала досі. Я думаю, що це можна назвати словом ЛЮБОВ.

Не знаю, чи думала я щось у ту мить. Я раділа, раділа, як дитя! Ось! Як дитя...

Через деякий час я зрозуміла, що бачила колись цей чудовий світ, пронизаний Божим Світлом і Його присутністю. Це було давно, у далекому дитинстві. Але подальше життя в коробочці стерло з пам'яті все побачене тоді...

На світлі стало видно мою коробочку ззовні, я побачила й інші коробочки — різних-різних кольорів і відтінків — від темних до світлих...

І, нарешті, я побачила своїх друзів. вони виявилися прекрасними. Захотілося зробити щось добре для них...

З тих пір я вже не живу в коробочці. І більше не пишу книгу про своє життя... Я пишу про своїх друзів, адже це куди цікавіше: писати про тих, хто поруч, хто потребує твоєї допомоги або просто посміхається тобі.

Іноді виникають думки — покинути все й повернутися до старого життя. Але все це — через труднощі. І я намагаюся долати їх, а мені в цьому допомагає Господь.